

Dvoje otrok skače po blagoslovljeni zemlji in nabira ob potoku rože, lepoto naših poljan in veselje naših src. Svoje tanke in bele ročice stegujeta po vijolicah in pleteta vence za bolnega, slepega očeta.

Vojna je utrgala mladi ženi moža po osmih dneh poroke. Šel je in se vrnil po petih letih z globoko brazgotino na obrazu in brez oči. Črno steklo mu je zakrivalo vdrtre trepalnice, da ostane prikrita pregreha groznega klanja.

Zena je molila v žalosti in delala z dvakratno močjo. Ustajala je z zarjo; potila se v mrak z mislijo o lepi bodočnosti, v sanjah o sreči njenih otrok in v žalosti ob pogledu na slepega moža.

Mali Markec je služil očetu. Vodil je slepega po prašnih cestah, mimo visokih in lepih hiš, celo tje do Marijine kapele. Trdno se je oče držal sinove roke; težka lajna mu je težila trudno ramo. Za spomin so mu jo dali, kakor so mnogim dajali spomine lesenih nog. Pa čudno veselo je pela ta lajna! Ljudje se je niso nasitili. Bila jim je vedno dobrodošla. Položila je ljudi v mrak žalosti in bridkosti in osrečevala ob urah veselja in zadovoljstva.

Tako sta prosjčila. Lajna je udarjala ob taktu snežink in dežja, ob udarcih cepcev in teptanja jabolk in grozdja. — Nista vzdihovala, ne klela.

Zena je delala, mož beračil in otroka sta rastla ob očetu in materi. Dan je šel v dan in v njih srcih je bila tiha teža. Nikdo ni vzdihoval, nikdo klet. Mož ni tožil po solncu in ni čutil utrujenosti v svojem srcu.

Na Veliko noč pa se je zgodilo čudo! Zena se je vrnila od vstajenja s košaro blagoslovljenih jedi. Solnce je sijalo takrat tako toplo in jutranji žarki so ožarjali mirni dom. V kotu pod križem je pognila mizo, da sedejo v spomin trpljenja.

Obrazi so žareli v veselju in niso čutili teže priberačenega kruha. Zena je zadržavala solze veselja ob pogledu na suhe koščice malega Markca. Njegove

oči so žarele v nepopisni sreči; dajal je očetu košček za koščkom v mrka in tiha usta. Ni čutil slepec, da je priberačen kruh. Zdelo se mu je, da plava nad mizo angel, ki ogreva in blagoslavlja . . .

Takrat je bilo, ko se je zgodil ta čudež. Slepec se je vzdignil in stegoval roke v temo, da objame solnce, svet, vse. Ni razdvojil teme; ostala je kakor je bila. Le njegova usta so žalostno vzdihnili in zapela pesem slepcev: Le enkrat bi videl . . .

Nikoli ni slepec tožil in ne klet; le srce mu je nosilo težo. Beseda je morala na dan, ki je pekla, težila in morila.

Svoje roke je zaril v lase in zajokala brez solz.

Zena je objela svoja otroka. S svojimi solzami jima je gladila lase. Razumela je gorje in razumela je Veliko noč —

Otroka sta pozabila na jed in blaženost, ki jih je obiskala. Zajokala sta — ker nista razumela očetove bolesti.

(Jočna.)

Dokaz naše narodne zavednosti pred 10 leti.

Dne 7. aprila 1928 je minulo 10 let, ko se je vršil oni znani slovenski tabor v Št. Janžu pri Spodnjem Dravogradu. Na zborovanju je bilo nad 2000 navdušenih slovenskih mož, fantov ter deklet. Zastopane so bile: Dravska, Mislinjska ter Labudska dolina.

Zborovanje se je vršilo na obširnem dvorišču gostilne pri Času. Na predlog blagopokojnega dr. Verstovška je bil izvoljen predsednikom domači župan g. Bart, ki je podelil besedo g. dr. Antonu Korošču.

Govornik je klical navzočim v spomin v nebo kričeče krivice, ki so se godile Slovincem pod Avstrijo in osobito še med svetovno vojno. Vso to gorje slovenskega naroda kliče ter zahteva novo jugoslovansko državo. Ko so slišali zborovalci ime: Jugoslavija, je zaorilo proti nebu iz tisočerihih grl: »Živela jugoslovanska deklaracija! Živela Jugoslavija!»

Na ta veličastni tabor se je priklatlilo od vseh strani nad 200 oboroženih Nemcev ter nemškutarjev pod vodstvom žihopoljskega Lučovnika in tedajnega urednika najbolj hujskaškega lista »Marburger Zeitung« Jahna. Ko je ta druhal čula ime »Jugoslavija«, je začela kričati nad dr. Koroščem, da je veleizdajalec! Ker s kričanjem niso nič opravili, so hoteli nastopiti z dejansko silo. Vsak od nemškutarskih pretepačev je imel v žepu velik kamen, katerega bi naj bil pognal proti dr. Korošču na dano povelje.

Ko so videli naši vrli možje ter fanti, da hoče ta najeta ter nahujskana druhal

razgnati shod s kamenjem in palicami, je zavrela v njih slovenska kri. Razgrajče so porinili iz zborovalnega prostora in jim pokazali pot, odkoder so prišli. Od slovenskih pesti ugnana nemškutarija se je razkropila na vse strani. Dr. Korošec je dokončal svoj deklaracijski govor. Takoj po Koroščevem govoru je zaključil vladni komisar shod. Rajni dr. Verstovšek je še pozval navzoče, ali so za ali proti jugoslovanski deklaraciji. Zbrana množica je enoglasno vzkliknila: Živela Jugoslavija!

Koroške Slovenke so izročile g. dr. Korošču na tisoče podpisov iz Koroške, kjer se je izrekal narod za Jugoslavijo. Slovenka iz Guštajna je še nagovorila dr. Korošca in mu izročila trobojnico. Zborovalci so še zapeli par navdušenih narodnobudnih pesmi in se razšli.

Poraz v Št. Janžu je Nemce in nemškutarje silno razljutil. Po svojem časopisju so začeli srditi boj proti dr. Korošču in vsem voditeljem slovenskega naroda. G. dr. Korošca so ožigosali kot veleizdajalca, ki spada na vislice, slovenske može in fante so slikali kot krvoločne boljše-vike, ki napadajo »mirne« Nemce. S shoda v Št. Janžu je objavilo nemškutarsko časopisje sliko, na kateri sta naslikana dr. Korošec, ko jezdi s trobojnico na kolu, dr. Verstovšek s pištolo v roki na volu. Oba sta obdana od slovenskih kmetov, ki s cepci, kosami in vilami pobijajo »miroljubne« Nemce. Te slike so potem širili po celi rajni Avstriji in hujskali proti Slovincem.

Miguel je prikimal.

— Ni pastir! Osel sem bil, da ga nisem spoznal že v Elini. Brado je obril in se oblači po Evropsko. Danes jutraj pa sem ga spoznal.

Don Raoul je Miguela zgrabil za rame.

— Kdo je on? In kaj hoče tukaj?

— Ali se spominjate, da sem v Sv. Martinu slišal, kaj sta govorila pred njegovo bajto on in . . .

Miguel je umolknil; gospodar ga je gledal s tako jezo, da mu je jezik zastal.

— Slišal sem, da sta govorila — je nadaljeval s strahom — o »reki malih rib«, o nekem skritem zakladu.

— Dalje! — ga je priganjal Raoul.

— Holandinec vas je s pomočjo nekega Indijanca zasledil in pride za vami v družbi onega gospoda in dame, ki sta bila vaša gosta.

— Z Goversom! — je sikal Casas. Sedaj mu je bilo vse jasno.

Temni obraz mu je obledel.

— A tako! — je škripal z zobmi. — Potepuh mi je vzela nevesto, sedaj pa hoče še moje zlato! — In obrnil se je k Miguelu. — Zaenkrat ga še pusti pri življenju! Toda pazi na vsak njegov korak in mi o vsem poročaj! Si razumel?

Miguel je resno prikimal.

— Da, gospod! Toda, obljubite mi, da pozneje lahko obračunim z njim. Saj veste, kaj mi je storil!

— Plačal bo, kar ti dolguje . . . in meni ravnotako — je srdito odgovoril Casas.

Betka, Gregor in Dübello so se bližali naselbini. Ko so bili kaki dve uri od soteske, se je Dübello ustavil, da bi se obril.

— Ako me Casas v tem stanju zagleda, takoj spozna v meni svojega pastirja. To pa bi imelo za mene slabe posledice.

— Zakaj? — je vprašal Gregor

— To je postranska stvar. Izvedel pa sem, da je razpisal na mojo glavo tisoč pesov.

— Odkod veš to? — Gregor še vedno ni mogel verjeti, da bi bil Raoul tako krvoločan. — Nemogoče se mi zdi, da bi kdo toliko žrtvoval za človeško glavo.

— Jaz pa vem, da je takol! — je izjavil Dübello. — In slišal sem to od Miguela, ki je dobil to naročilo.

— Kaj, z njim si govoril?

— Da. V Elini sva prišla skupaj.

— Ni te prepoznal? — je poizvedoval Gregor.

— Ne . . . hvala Bogu! Ker drugače bi bil izgubil svoje uho.

Gregor je zastokal.

NOVA KNJIGA ZA VAS! BREZ NJE NI NEDELJE!
Fantje
 "BESEDE ŽIVLJENJA!"
 Naročite ta fantovski molitvenik, ki stane 22 Din, v usnje z zlato obvezjo pa 30 Din v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Radi šentjanškega shoda so bila prepovedana vsa javna zborovanja za jugoslovansko deklaracijo.

Od shoda v St. Janžu na belo nedeljo 1918 je minulo 10 let. Ta pomembna 10-letnica nam kliče v spomin neustrašeno navdušenost naših voditeljev za udeležitev nove — jugoslovanske države. Od teh težkih časov pred 10 leti je zatonilo komaj 10 let in naši politični nasprotniki bi radi imeli monopol na narodnost in to še predvsem ljudje iz Zerjav-Puceljvih vrst.

Le pogledimo vse sramotilne članke ter slike, s katerimi so ovajali ter grdili Nemci in nemškutarji naš boj za ustanovitev Jugoslavije, nikjer ne najdemo imen: dr. Zerjav, dr. Kramer, Pucelj, Urek itd. itd., ampak: dr. Korošec, dr. Verstovšek, dr. Hohnjec, dr. Jerovšek, Roškar, dr. Jankovič, dr. Benkovič itd.

Spominov na 10letnico kot je šentjanška, bi lahko navedli več, za danes naj zadržimo enega, ki nam kaže korajžo naših voditeljev, mož, fantov in deklet tedaj, ko je šlo za glavo in so se naši sedajni nasprotniki in monopolizirani narodnjaki — skrivali bogzna kje!

KAKO SO NASLI SVILO.

Stara kitajska pravljica pove o tem:

Hoang-Ti- kitajski cesar, je imel jako pametno hčerko, po imenu Si-Ling. Deklica je nekoč vlovila dva jako čudna metulja. Brkasta sta bila in sta si brki vedno gladila in čistila, kar se je zdelo deklici jako smešno. Si-Ling pa je imela tudi papigo, katera ni rada videla, če se je deklica pečala s kako drugo živaljo. Zato je samo dvakrat kljunila in metulja sta ležala nepremična na tleh. Si-Ling je sicer takoj napodila ptico, a bilo je že prepozno. Vsa žalostna je nesla metulja na solnce, da si morda še opomoreta. Drugo jutro sta bila oba mrtva. Umirajoča samica je pustila okoli sebe mnogo drobnih jajčec. Si-Ling je polagala ta jajčeca vsako jutro na solnce in kmalu

so prilezle iz njih majhne goseničice. Zrle so s pravo naslado murvino listje, ki jim ga deklica skoro ni mogla dovolj nanositi. Čez nekaj časa si je spletla vsaka goseničica rumenkasto bleščečo se hišico, v katero se je nazadnje skrila.

Tedaj je prišel Si-Lingin oče, da bi govoril s hčerko radi velike lakote, ki je vladala po vsej obširni kitajski državi. Ali Si-Ling je pazila bolj na svoje gosence, kot na očetove besede. To je cesarja razjezilo; prijel je vejico, na kateri so visele rumene bube, in jo je vtaknil vso v vrelo vodo, pripravljeno za čaj. Si-Ling je prestrašena izvlekla vejico iz vode in je imela na svoje veliko začudenje med prsti same tanke srbnkaste niti.

Cesar si je te niti ogledal in prišla mu je misel, da bi bilo gotovo mogoče napraviti iz njih blago za obleke in drugo rabo. Narod je bil siromašen, tu pa se je pokazal vir blagostanja.

Tako je našla mala Si-Ling svilo, ki se je potem razširila po vsem svetu.

ZA SMEH IN KRATEK ČAS.

1.

Janezek je pobil z žogo pri čevljarju šipo. Seveda je takoj zbežal, kar so ga le noge nesle, a čevljar za njim. Dohitel ga

je in je zakričal nad njim: »Ali ne veš, da boš moral šipo plačati?«

»Seveda vem«, se je odrezal navihanec, »saj vendar vidite, da tečem domov po denar.«

2.

Učitelj, ko pridejo pri čitanju do besede »povprečno«: »Kaj pomeni beseda »povprečno«? Kdo to ve?«

Učenec: »To je poseben način, kako ležejo kure jajca.«

Učitelj: »?«

Učenec: »Oče je še sinoči čital v časniku, da ležejo kure povprečno 140 jajec na leto.«

3.

Na tabli pred cirkusom čitata Tone in Tine: »I. prostor 10 Din, II. prostor 8 D, III. prostor 6 Din, spored 10 p.«

»Kam pa greva?«

Tine: »Kam? To je vendar jasno! Na spored greva, tam je najbolj poceni.«

4.

Učitelj: »Pri tej domači nalogi ti je pomagal brat.«

Učenec: »Ne, gospod učitelj!«

Učitelj: »Kaj, še lažeš?«

Učenec: »Ne, gospod učitelj! Brat mi ni pomagal pri nalogi. On jo je napravil vso sam.«

NALOGE.

1.

Rešitev zadnje računске naloge se ni posrečila. Večina mojih mladih prijateljev in prijateljic je dobila premalo števil. Dajte si nalogo še enkrat pogledati, ker je jako zanimiva! Za danes vam po-

vem samo to, da ima dotično ptičje gnezdo vrednost 2325 Din. Zdaj torej poizkusite znova! (Dosedaj je rešil pravilno uganko edinole Jože Novak, Banovci.)

2.

Dopolnite te-le magične kvadrate s številkami tako, da bodo vodoravne in

navpične svote v vsakem kvadratu za-se enake:

6	1	8

15 15 15

16	3	2	13

34 34 34 34

1	15	14	4

34 34 34 34

3.

Dopolnilna uganka:

Za kopanje si vzami —
in mnogo vode vlij si —

— Dobri Bog! To je pač prijetna dežela! Veruj mi, da nimam izgleda na uspeh. Ako te Raoul spozna, smo izgubljenil

— Ne bo me spoznal — je dejal Dübello, ko je bil zopet obrat. — Saj me je enkrat ali dvakrat videl.

— Toda kaj, če se nepričakovano pojavi Miguel? je pripomnil Govers.

— Miguela ne bo sem. Za to sem poskrbel.

— Ti...? — ga je nekako preplašeno vprašala Betka. — Žalega mu vendar nisi storil?

Dübello se je smejal.

— Ne! Pripravil pa sem mu potovanje, ki ga bo precej dolgo zadrževalo.

Povedal je, kako je spravil Miguela na napačno sled.

— Samo eno me skrbi — je nadaljeval in pogledal Betko, — in sicer to, kaj naj naredimo s teboj?

Betka se je smejala.

— Nikar se ne brigaj za to! Kakor sem doslej skrbela za sebe, tako bom tudi zanj.

Dübello se s tem ni dal pomiriti. Obrnil se je h Gregorju:

— Ker Betka noče slišati o tem, da bi se vrnila v Elino, bo najbolje, da se poslovimo in oba gresta nazaj. Jaz ostanem in si bom prizadeval, da pridem do cilja.

Betka in Gregor s tem nista bila zadovoljna.

— Najbolje bo, ako gremo vsi trije — je odločil Govers.

In tako se je tudi zgodilo.

Las Casas je prijazno sprejel družbo. Dasi je vedel, kaj je pripeljalo te ljudi k njemu, tega ni izdal.

— Veseli me... zelo me veseli, da imam čast... Sploh sanjalo se mi ni, da bi imel na tem zapuščenem kraju kedaj goste.

— Nam pa se ni sanjalo, da bi vas našli tu — je odvrnila Betka tako nedolžno, da ni bilo mogoče dvomiti o resničnosti njenih besed. — Ali ni res, Gregor?

— Oh... pač — je jecjal Gregor, ker mu je bilo težko, da mora neresnico govoriti.

— Vaš brat me je našel — se je Raoul sladko obrnil k Betki. — Gotovo vam je že govoril o vsem, kar je videl.

— Da, povedal je, da je tukaj zlat rudnik. Si lahko mislite, da sem že od otroških let želela nekaj takega videti!

Gregor je strmel. Nikoli ni mislil, da bi imela njegova sestra tako sposobnost za pretvarjanje. Casas se je obrnil k Dübello:

Dalje prih.

Ve morate imeti knjigo
„KADAR ROŽE CVETO“
Naročite jo v Tiskarni
sv. Cirila v Mariboru.

Dekleta

Radi šentjanškega shoda so bila prepovedana vsa javna zborovanja za jugoslovansko deklaracijo.

Od shoda v St. Janžu na belo nedeljo 1918 je minulo 10 let. Ta pomembna 10-letnica nam kliče v spomin neustrašeno navdušenost naših voditeljev za udeležitev nove — jugoslovanske države. Od teh težkih časov pred 10 leti je zatonilo komaj 10 let in naši politični nasprotniki bi radi imeli monopol na narodnost in to še predvsem ljudje iz Zerjav-Puceljvih vrst.

Le pogledjmo vse sramotilne članke ter slike, s katerimi so ovajali ter grdili Nemci in nemškutarji naš boj za ustanovitev Jugoslavije, nikjer ne najdemo imen: dr. Zerjav, dr. Kramer, Pucelj, Urek itd. itd., ampak: dr. Korošec, dr. Verstovšek, dr. Hohnjec, dr. Jerovšek, Roškar, dr. Jankovič, dr. Benkovič itd.

Spominov na 10letnico kot je šentjanška, bi lahko navedli več, za danes naj zadržimo enega, ki nam kaže korajžo naših voditeljev, mož, fantov in deklet tedaj, ko je šlo za glavo in so se naši sedajni nasprotniki in monopolizirani narodnjaki — skrivali bogzna kje!

KAKO SO NASLI SVILO.

Stara kitajska pravljica pove o tem:

Hoang-Ti- kitajski cesar, je imel jako pametno hčerko, po imenu Si-Ling. Deklica je nekoč vlovila dva jako čudna metulja. Brkasta sta bila in sta si brki vedno gladila in čistila, kar se je zdelo deklici jako smešno. Si-Ling pa je imela tudi papigo, katera ni rada videla, če se je deklica pečala s kako drugo živaljo. Zato je samo dvakrat kljunila in metulja sta ležala nepremična na tleh. Si-Ling je sicer takoj napodila ptico, a bilo je že prepozno. Vsa žalostna je nesla metulja na sonce, da si morda še opomoreta. Drugo jutro sta bila oba mrtva. Umirajoča samica je pustila okoli sebe mnogo drobnih jajčec. Si-Ling je polagala ta jajčeca vsako jutro na sonce in kmalu

so prilezle iz njih majhne goseničice. Zrle so s pravo naslado murvino listje, ki jim ga deklica skoro ni mogla dovolj nanositi. Čez nekaj časa si je spletla vsaka gosonica rumenkasto bleščečo se hišico, v katero se je nazadnje skrila.

Tedaj je prišel Si-Lingin oče, da bi govoril s hčerko radi velike lakote, ki je vladala po vsej obširni kitajski državi. Ali Si-Ling je pazila bolj na svoje gosence, kot na očetove besede. To je cesarja razjezilo; prijel je vejico, na kateri so visele rumene bube, in jo je vtaknil vso v vrelo vodo, pripravljeno za čaj. Si-Ling je prestrašena izvlekla vejico iz vode in je imela na svoje veliko začudenje med prsti same tanke srbnkaste niti.

Cesar si je te niti ogledal in prišla mu je misel, da bi bilo gotovo mogoče napraviti iz njih blago za obleke in drugo rabo. Narod je bil siromašen, tu pa se je pokazal vir blagostanja.

Tako je našla mala Si-Ling svilo, ki se je potem razširila po vsem svetu.

ZA SMEH IN KRATEK ČAS.

1.

Janezek je pobil z žogo pri čevljarju šipo. Seveda je takoj zbežal, kar so ga le noge nesle, a čevljar za njim. Dohitel ga

je in je zakričal nad njim: »Ali ne veš, da boš moral šipo plačati?«

»Seveda vem«, se je odrezal navihanec, »saj vendar vidite, da tečem domov po denar.«

2.

Učitelj, ko pridejo pri čitanju do besede »povprečno«: »Kaj pomeni beseda »povprečno«? Kdo to ve?«

Učenec: »To je poseben način, kako ležejo kure jajca.«

Učitelj: »?«

Učenec: »Oče je še sinoči čital v časniku, da ležejo kure povprečno 140 jajec na leto.«

3.

Na tabli pred cirkusom čitata Tone in Tine: »I. prostor 10 Din, II. prostor 8 D, III. prostor 6 Din, spored 10 p..«

»Kam pa greva?«

Tine: »Kam? To je vendar jasno! Na spored greva, tam je najbolj poceni.«

4.

Učitelj: »Pri tej domači nalogi ti je pomagal brat.«

Učenec: »Ne, gospod učitelj!«

Učitelj: »Kaj, še lažeš?«

Učenec: »Ne, gospod učitelj! Brat mi ni pomagal pri nalogi. On jo je napravil vso sam.«

NALOGE.

1.

Rešitev zadnje računске naloge se ni posrečila. Večina mojih mladih prijateljev in prijateljic je dobila premalo števil. Dajte si nalogo še enkrat pogledati, ker je jako zanimiva! Za danes vam po-

vem samo to, da ima dotično ptičje gnezdo vrednost 2325 Din. Zdaj torej poizkusite znova! (Dosedaj je rešil pravilno uganko edinole Jože Novak, Banovci.)

2.

Dopolnite te-le magične kvadrate s številkami tako, da bodo vodoravne in

navpične svote v vsakem kvadratu za-se enake:

6	1	8

15 15 15

16	3	2	13

34 34 34 34

1	15	14	4

34 34 34 34

3.

Dopolnilna uganka:

Za kopanje si vzami —
in mnogo vode vlij si —

— Dobri Bog! To je pač prijetna dežela! Veruj mi, da nimam izgleda na uspeh. Ako te Raoul spozna, smo izgubljenil

— Ne bo me spoznal — je dejal Dübello, ko je bil zopet obrat. — Saj me je enkrat ali dvakrat videl.

— Toda kaj, če se nepričakovano pojavi Miguel? je pripomnil Govers.

— Miguela ne bo sem. Za to sem poskrbel.

— Ti...? — ga je nekako preplašeno vprašala Betka. — Žalega mu vendar nisi storil?

Dübello se je smejal.

— Ne! Pripravil pa sem mu potovanje, ki ga bo precej dolgo zadrževalo.

Povedal je, kako je spravil Miguela na napačno sled.

— Samo eno me skrbi — je nadaljeval in pogledal Betko, — in sicer to, kaj naj naredimo s teboj?

Betka se je smejala.

— Nikar se ne brigaj za to! Kakor sem doslej skrbela za sebe, tako bom tudi zanj.

Dübello se s tem ni dal pomiriti. Obrnil se je h Gregorju:

— Ker Betka noče slišati o tem, da bi se vrnila v Elino, bo najbolje, da se poslovimo in oba gresta nazaj. Jaz ostanem in si bom prizadeval, da pridem do cilja.

Betka in Gregor s tem nista bila zadovoljna.

— Najbolje bo, ako gremo vsi trije — je odločil Govers.

In tako se je tudi zgodilo.

Las Casas je prijazno sprejel družbo. Dasi je vedel, kaj je pripeljalo te ljudi k njemu, tega ni izdal.

— Veseli me... zelo me veseli, da imam čast... Sploh sanjalo se mi ni, da bi imel na tem zapuščenem kraju kedaj goste.

— Nam pa se ni sanjalo, da bi vas našli tu — je odvrnila Betka tako nedolžno, da ni bilo mogoče dvomiti o resničnosti njenih besed. — Ali ni res, Gregor?

— Oh... pač — je jecjal Gregor, ker mu je bilo težko, da mora neresnico govoriti.

— Vaš brat me je našel — se je Raoul sladko obrnil k Betki. — Gotovo vam je že govoril o vsem, kar je videl.

— Da, povedal je, da je tukaj zlat rudnik. Si lahko mislite, da sem že od otroških let želela nekaj takega videti!

Gregor je strmel. Nikoli ni mislil, da bi imela njegova sestra tako sposobnost za pretvarjanje. Casas se je obrnil k Dübello:

Dalje prih.

Ve morate imeti knjigo
„KADAR ROŽE CVETO“
Naročite jo v Tiskarni
sv. Cirila v Mariboru.

Dekleta